Ч. 223 Середа 6 (18) жовтня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложеням оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(Знесенє язикових розпоряджень. — Конференция міністрів. — З польского Кола. — Будуча президия палати послів. — З Норвеґії.)

Wiener Ztg. оголосила два розпорядженя міністерств справ внутрішних, судівництва скарбу, торговлі і рільництва, котрі зносять оба язикові розпорядженя з дня 24 лютого 1898. Розпорядженя постановляють рівночасно, що аж до управильненя уживаня кравих язиків, мають силу ті постанови, які обовязували в Чехії і Мораві перед виданем язикових розпоряджень.

Президент міністрів ґр. Клярі був вчера в полудне в Будапешті на довгій авдиенциї у Цісаря. Вечером ґр. Клярі і управитель скарбу др. Князьолуцкий від'їхали назад до Відня в товаристві угорского президента міністрів Селя і міністра скарбу Люкача. Предметом нарад австрийских і угорских міністрів, які розпічнуть ся нині у Відни, будуть справи: скликанє квотової депутациї, остаточне установленє речинця делеґаций та виданє закона о беспосередних податках. Вчерашні донесеня о конференциї ґр. Клярі'ого і Князьолуцкого з угорскими міністрами були неточні. Члени австрийского кабінету не нараджували ся з міністрами угорскими лиш зложили їм візити.

На вчерашнім засіданю польского Кола поставлено внесенє, аби Коло займило супротив нового правительства становище невтральне. Остаточної ухвали не було. Вчера відбуло Коло два засіданя, одно перед полуднем, друге по полудни, котре тревало до години 7-ої вечером. Вела ся дуже оживлена дискусия о ситуациї, але наради порішено задержати в тайні.

Як доносять часописи, в парламентарних кругах живо обговорює ся справа вибору президиї палати. Правиця заявляє ся переважно за вибором дотеперішного президента др. Фукса. Що-до вибору обох віце-президентів, правиця робить своє поведенє зависимим від заяви ґр. Клярі'го в парламенті. Чехи обстають при виборі другого віце президента з меншости, бо хочуть за всяку ціну удержати кандидатуру Фериянчича на першого віце президента. — Натомість Німці мають супротив кандидатури др. Фукса на президента віддати при голосованю порожні картки, і не хочуть приймити достоїнства другого віце-президента палати. На першім засіданю палати відбуде ся лиш вибір президента, а вибір обох віце-президентів має ся відбути пізнійше. Наколи би президентом вибрано др. Фукса, то він скличе представителів правиці і лівиці на нараду над справою вибору віце-президентів. Німці рішучо противлять ся виборови Фериянчича. По виборі президента зложить ґр. Клярі заяву правительства, почім відбуде ся над нею дискусия.

Норвеґія переперла свою волю в справі хоругви. Сполучена зі Швециєю лише персональною униєю, Норвеґія вела від довшого часу борбу о те, аби навіть не було внішних знаків якої небудь спільности з Швециєю. Національна самостійність мала бути переведена не лиш в фактичній самостійности норвеґскої держави, але і в внішнім знаку тої держави. Доси на хоругвах Норвеґії і Швециї був спільний знак унії. З огляду на те, що Швеция і Норвеґія суть цілком самостійними державами і окрім короля з дуже обмеженою властию нема ні одної спільної державної институциї, Норвеґія від довшого часу вела борбу о те, аби і внішний знак держави т. є. хоругов відповідала фактичному станови річи. Швеция боронила ся завзято против зміни спільної хоругви на дві, бо добачувала в тім перший крок до цілковитого зірваня федерациї обох держав. Норвеґский парламент два рази ухвалив усунути знак унії з норвеґскої хоругви, але король Оскар II два рази відмовив ухвалі свого потвердженя. Норвеґский парламент повторив ухвалу третий раз, і тепер король, хоч з тяжким серцем, санкционував ухвалу. Король мусів се зробити, коли не хотів допустити ся зломаня конституциї. Після норвеґскої конституциї королівске право vet-а тратить свою силу і король не може противити ся третий раз ухваленому предложеню. На другий рік зачне ся нова борба між обома скандинавскими державами. Норвеґії розходить ся іменно о те, щоби обі держави були за границею репрезентовані не спільними, а окремими конзулятами. Швеция буде завзятїйше виступати против розділу конзулярної репрезентациї як против усуненя спільного знаку з норвеґскої хоругви. Здає ся, що опір Швециї і короля не богато поможе, бо новий норвеґский парламент буде вибраний вже на підставі загального голосованя і без сумніву ухвалить згадану реформу. Справа розділу конзулятів буде поставлена безпроволочно по скликаню парламенту.

---

60)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Послухай-же моєї ради — сказав Керрінґтон — і зірви тепер знакомство з твоїм свояком! Старай ся пустити в клюбі чутку, що він відбив тобі женщину, котру ти любив, і що Ви тепер з собою не говорите. А коли вже маю тобі радити, то зірви з ним публично в клюбі, щоби всі знали, що Ви з собою поперечили ся. Скоро же то стане ся, то вибереш ся на континент.

— Я маю їхати за границю? Та нащо?

— То моя тайна. Памятай, що ти обіцяв ся слухати мене сліпо — відповів Віктор. — Випереш ся в подорож, щоби весь сьвіт знав, що цілий канал Ля Манш, як широкий, відділяє тебе від Дарґуна. Нехай він зовсім свобідно живе собі з тою женщиною, що вибрав собі за подругу; а коли тогди, по єго заручинах з нею, стрітить єго яка сумна судьба, то хоч би й які злі язики не посьміють того сказати, що то твоя в тім була рука.

— Вже розумію — сказав на то Реджінальд — вже розумію.

Більше не сказав нічого, лиш поблід а уста єму стали сухі як би від горячки. Нараз змінили предмет розмови і про Данила Дарґуна вже більше й не згадували.

Тимчасом заручені були дуже щасливі. По тій розмові, котрої Павлина завсігди бояла ся, а котра не могла єї минути, она аж тогди пізнала добре своє змінене положенє, та почала робити пляни на будучність. Чула ся дійстно щасливою, але до єї щастя домішувала ся якась ніби горячка, якесь велике рознервованє. То не було спокійне щастє, що стає ся вінцем тихого спокійного житя. Довголітнє штучне роздразнюванє, повне на переміну обави і надії, шалена радість і розпука, котра аж від розуму відводила, а котру приносить з собою газардова гра, зробили Павлину нездібною уживати тихого мира спокійного ума. Она бажала спокою, але ангел мира, прогнаний довгими ночами ворушливого житя, не слухав єї поклику.

Керрінґтонови удало ся дійти тайни, чому она від часу до часу по глухій апатиї, рівнала ся розпуці, впадала в якусь горячкову апатию. В своїй нужді заживала опіюм і в той спосіб знаходила собі фальшивий спокій; та навіть і тепер, коли вже щезли були давні клопоти, не могла она обійти ся без тої успокоюючої отруї.

— Любов, як би полудою, закрила Данилови Дарґунови очи, бо був би вже дійшов правди — думав собі Керрінґтон. — Обставини не могли бути догіднійшими для моїх плянів. Чоловік, що сліпий, женщина, що упиває ся опіюмом, а друга, що за гроші готова би й душу продати....

Всї тоті події, котрих опис забрав тілько часу, тревали по правді не довго. Від смерти Ляйенеля Дарґуна минули були лиш чотири неділї, як відбула ся згадана повисше розмова Реджінальда Еверстронґа з Павлиною. Але тепер здавало ся, як би й сама судьба змовила ся з заговірниками; Андрій Леркспур не міг слідити за ними і був змушений на якийсь час перервати свою роботу, а намір ґрафині, щоби їм відплатити ся за свою кривду, мусів поки що позістати не виконаним. В кілька днів по тім, як пан Леркспур вернув до міста, занедужав він тяжко, так, що мусів три неділї лежати. Детектив лежав в своїм помешканю при улици Персі на остре запаленє легких, а пані Еден була змушена чекати аж він подужає.

— — — — — — — — — — — — — —

Якось в короткім часі по розмові Реджінальда з панею Дурскою зійшов ся ґраф Реджінальд Еверстронґ з Данилом Дарґуном в клюбі Фенікс.

Данило повитав свого первого брата спокійно і чемно, так, що ані сліду не було в тім якоїсь неприхильности для него. Не так ґраф Реджінальд. Памятаючи на раду Керрінґтона, що треба показати по собі, що він гніває ся на свого первого брата, старав ся він конче показати то перед всїма.

Новинки.

Львів дня 16-го жовтня 1899

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пініньский виїхав вчера на кілька днів до Відня.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував концепістів Намістництва: І. Ольшевского, А. Мирского, П. Созаньского, М. Криницкого, Т. Пйонткевича, М. Венцлевского і М. Равского повітовими комісарями, а концептових практикантів А. Гофмана, Т. Гординьского, С. Токаржа, Л. Виковского, Л. Борек-П'тока, дра А. Цифровича і Е. Шайновского концепістами Намістництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс повітових лікарів: дра І. Дорожиньского з Вібрки до Рогатина і дра К. Сциборовского з Лимановоі до Ясла, концепістів санітарних дра В. Борисевича зі Львова до Бібрки і дра Е. Петровского з Рудок до Лимановоі, та санітарних асистентів дра М. Шайновского з Ясла до Жидачева, дра Л. Тишковского з Городка до Рудок, дра І. Курасевича з Дрогобича до Стшижева і дра І. Михалика зі Стрия до Тернополя.

— **З Америки пишуть:** О. Дамаскин Полівка Ч. С. В. В., місионар канадийский, приїхав щасливо до Ню-Йорку і тут сердечно приняло его шістьох руских сьвящеників. Тут він задержить ся, щоби пізнати обставини американьских Русинів, потім поїде до Пенсільвенії, до руских кольоній, а при кінци сего місяця стане в апостольскій праци в Канаді, де его вже нетерпеливо наші люди дожидають. Скоро тільки прибуде до Канади, посьвятить торжественно церков уже скінчену в Бирік Крік. Потім поїде до кольоній коло Dauphin і Winnipeg, де буде місионувати і старатись зорґанїзувати Русинів, щоби приготовити місце для других сьвящеників, котрі пожертвують ся для свого народу на місию в Канаді.

— **Коноводи.** В малій сали львівского суду карного вела ся через три дні перед трибуналом присяжних розправа против двох конокрадів: Янкля Давида Зона і Берля Вольфа Зона з села Лозини коло Городка о злочин крадежи. Оба они, батько і син (батько ще молодий, 43 літ) крали коні в богато місцевостях. В часї розправи стрітило нещасте і жінку Янкля, котра під присягою взяла ся доказати alibi свого чоловіка, але їй то не удало ся, бо сьвідки посьвідчили що иншого, отже еї зараз з судової салї взяли до арешту на слідство за кривоприсягу. Вкінци по переведеній розправі Янкель дістав два роки звичайної вязниці, а его син Берль три роки тяжкої вязниці.

— **Короновані особи** женять ся і віддають ся звичайно в досить молодім віці. Деякі числа можуть під тим взглядом інтересувати. Наймолодшим оженив ся бельґийский король, бо вже у 18-ім році житя. Померший ішпаньский король оженив ся був в 19-ім році житя; зі своею другою жінкою, теперішною королевою-реґенткою Христиною, оженив ся він в 22-ім році. Анґлїйска королева Віктория віддала ся в несповна 21-ім році; так само і німецкий цїсар Вільгельм II. мав 21 літ, коли оженив ся. Князь Уельский не мав ще 20 літ, коли відбувало ся его весїле; цар росийский був о кілька місяців старший. Італїяньский король Гумберт мав 24 літ, коли оженив ся з 17-лїтною Марґаритою, а цїсар Франц Йосиф оженив ся в 23-ім році. Его супруга нещаслива цїсарева Елисавета мала тогди 16 літ.

— **Ювилей сикавки.** Сего місяця може сикавка уживана до гашеня огню обходити ювилей. Дня 12 жовтня 1699 р. одержав Франсоа Дюмуріе ді Періе привилей від короля на зроблене сикавки, котра би могла гасити огонь. Привилей той надавав право робити сикавки лиш самому Дюмуріе'ви, або тим, котрим він то право відступить. Дюмуріе, що перший з'орґанїзував у Франциї сторожі пожарні, був тогди чоловіком, котрий — як то кажуть, вже не з одної печи їв хлїб. Він був насамперед камердинером у Молїера аж до его смерти, а відтак виступав яко актор в ріжних містах, але з малим успіхом. В своїй подорожи через Голяндию побачив там якусь сикавку уживану до гашеня огню і від тої пори став думати над новою системою сикавок та наконець і видумав та взяв патент. В 1704 р. знайшла ся нагода випробовати его сикавку. В Тілериях вибухнув огонь і Дюмуріе виступив зі своїми сикавками, котрі дуже добре робили службу. Полїция здаючи справу, похвалила дуже нові сикавки і припоручила, щоби всї части міста справили їх собі. В 1716 р. визначено значну річну суму на удержане сикавок, а Дюмуріе'го зроблено ґенеральним директором пожарничим. В 1722 р. підвисшено ту суму на 1722 франків, а число сикавок системи Дюмуріе'го, званого також Періером, було 30; їх уставлено в однім домі при улици Мазарена, а на домі виписано: „Публичні королївскі сикавки пожарні, що ратують при пожарах безплатно“. — З сеї пори настали не лиш у Франциї але й в инших краях сторожі пожарні.

— **Скошений цьвіт або доля служниці.** В Мидлїнґу під Віднем стала ся сими днями подія, котра виглядае зовсім так як би сумний конець в якій повісти. Сумна ся история розпочала ся у Відни, а що діе ся у Відни, то діе ся в кождім великім містї лиш зі всїлякими відмінами, то мінятурі показуе і наш Львів. Велике місто, особливо в нинїшних часах, пожирае людий не лиш своїми розкошами і збитками, та гоненем за щастем, але й тяжкою працею без віддиху. Велике місто потребуе сьвіжої, молодої крови з села. Отже що року, як де, весною або в осени, приходить з села богато молодих людий, особливо дівчат, шукати служби — ну тай щастя і долї в містї. На сто певно що 99 знаходять остаточно лиш недолю і нужду, але мимо того місто не перестае їх потягати. Оттак приїхала і до Відня молоденька а красна 16-лїтна дівчина на службу. Дома на селї була біда, а то якийсь пан з міста казав їй, що она могла би в містї знайти щасте. Пішла „на станцию“, чекала і чекала, шукала служби. Аж і знайшла — у великих панів; бодай в еї очах — кілька покоїв, великі вигоди; бідна дівчина нїколи в житю не виділа того, і їй аж в голові перевертало ся. Була може вже десять місяців у Відни, аж паньство еї кажуть, що она до 14 днів мусить пошукати собі иншої служби; они, що правда, мають ся не зле, але тепер виїзджають на вакациї, і не можуть держати служниці, а пан буде столовати ся в реставрациї. Служниця зійшла зі служби і пішла на станцию. Лїто, — нової служби трудно дістати, гроший не ма, голод докучае; на станциї нема чого сидїти. Она виходить що дня до парку, і там собі сїдае, та

Та й не трудно було ему то зробити. Він від давна ненавидів Данила Дарґуна, яко того, що мимо волї послужив его стриеви до виконаня відплати за зруйноване житя Марії Ґудвайн. Він завидував молодому мужчинї тих користий, яких сам себе позбавив через свое поведене, а тепер ненавидів его подвійно як того, що відсунув его від Павлини Дурскої. Отже він повитав згорда свого первого брата, так, щоби то всї виділи.

— Що то стало ся, що ти до мене вже так давно не показував ся, Еверстронґ? — спитав его Данило зовсім спокійно.

— Бо я не мав нїякої причини навідувати ся до тебе; а відтак і не міг я знати, чи застану тебе дома — відповів ґраф Реджінальд. — Коли то правда, що люди говорять, то ти тепер більшу часть свого житя перебуваеш в якійсь віллї в Фульгем.

В голосї ґрафа Реджінальда було щось такого, що звернуло увагу тих панів, котрі то чули, а з котрих многі знали обох свояків особисто.

А хоч всї ті клюбові дармоїди були занадто добре вихован, як щоби мали підслухувати тої розмови, то все-таки поведене ґрафа звернуло всїх увагу на себе.

Данило Дарґун відповів так само згорда і так голосно як лиш можна.

— Коли так люди говорять, то ледви чи говорять неправду — сказав він; — мое житє занадто убоге в якісь потайні моменти, як щоби давало людем причину до поговки. А коли ти під тою віллею в Фульгем маеш на думці Гільтон Гавз, то не помиляеш ся. Маю честь бути частим гостем в тім домі.

— То честь, якої многі з нас доступали — відповів Реджінальд глумливо.

— Честь, яка нам занадто дорогою здавала ся! — відозвав ся на то льорд Каверс, що стояв близько Данила Дарґуна.

— То було тогди, коли ґраф Реджінальд Еверстронґ взяв ся грати ролю пана дому в домі пані Дурскої — відповів Данило. — Побачите, що тепер справа стоїть зовсїм инакше. Коли пані Дурска приїхала до Анґлії, мала то нещасте, що дістала ся злим дорадникам в руки. Але тепер научила ся вже розпізнавати своїх приятелїв і ворогів.

— Шармантна пані — сказав на то молодий льорд усьміхаючись флеґматично; — але коли хочете мати кредит у свого банкіра, то я би Вам радив рішучо відпекати ся еї гостинности.

— Пані Дурска буде незадовго моею женою — відповів Данило голосом, котрий був досить сильний, щоби его всї почули — а найменше слово, що мало би нарушати еї добру славу, було би обидою моеї особи, і я би еї взяв за зле так, як она би на то заслугувала.

Вість та впала мов грім з ясного неба помежи елеґантних дармоїдів. Всї знали историю віллї в Фульгем. Всї они знали Павлину Дурску лиш яко красну але небезпечну сирену, котрої зловіщий усьміх вабив кождого на згубу. Всї були тої гадки, що Данило Дарґун хиба здурів, коли хоче звязати ся з такою женщиною.

Мусить то бути сильна любов, котра ставить сьміло опір глумови людий. Данило Дарґун знав, що він висвободжуючи Павлину з еї нужденного житя і надаючи їй становище, як приняла би з охотою кожда инша его землячка, котрій нїчого би не можна закинути, робить лиш жертву з себе, котру люди з его стану назвуть глупотою; але він готов був зі взгляду на женщину свого серця і то приймити.

— Лїпше, нехай мене висьмівають тоті безглузді люди, для котрих найбільше значіне мае лиш їх товариство, як щоби еї житє і дальше покривало ся ганьбою — думав він собі. — Коли стане моею жінкою, не посьміе нїхто нарушати еї чести — нїяка женщина не відважить ся подивити ся на ню кривим оком, скоро она зі мною попід руку увійде до товариства.

То повтаряв собі Данило Дарґун дуже часто в тім часї коли ще лиш був заручений з Павлиною Дурскою. То прийшло ему на гадку і тогди, коли в елеґантнім клюбі з піднесеною в гору головою споглядав сьміло в очи зацїкавленим знакомим.

По першім ошоломленю зробило ся так тихо, що хоч мак сїй; анї один голос не відозвав ся зі звичайно перемелюваною ґратуляциею, яка звичайно наступае по такій вісти. Як би Данило Дарґун був їм сказав, що его навістило велике нещасте, то ті, що були коло него, не були поважнійше споглядали на него. Нїхто не усьміхав ся; нїхто не похваляв его вибору, нїхто не поґратулював ему красної нареченої.

То многозначне мовчане показало Данилови Дарґунови, як сьвіт напятнував ту, котру він так полюбив. Невисказане горе роздирало ему через тих кілька хвиль его серце. По тій прикрій мовчанці пішов він до стола, при котрім звичайно сїдав, і став читати ґазету. Ґраф Реджінальд споглядав на него через кілька хвиль з під ока і не відзивав ся, а відтак вийшов з клюбу.

Потім оба своякі видали ся часто, але нїколи не говорили з собою. Один переходив коло другого з найхолоднїйшим в сьвітї і найбільше вимушеним поздоровленем. Клюбові нероби і дармоїди запримітили то і робили свої уваги до того.

Данило Дарґун і его первий брат не говорять з собою — казали они; — посварили ся іззa тої красної Австрийки, що то в еї помешканю грано так високо.

При Павлинї старав ся Данило позабути на ту тїнь яка падала на еї імя і мабуть була би завсїгди падала; і доки був коло неї удавало ся ему дійстно забувати на той строгий суд сьвіта. Але коли був здалека від Павлини, гризла его згадка на ту сцену в клюбі „Фенікс“ его мучила та гадка, що хоч би він і не знати що робив не зітре пятна на славі своеї жінки, яке пішло від тих картярских сходин, що тягнули ся поза опівнїч.

сидить. До неї присідає ся один, другий панич, але она й не дивить ся; третий їй сподобав ся. Він такий добрий, так щиро говорить до неї.. Вже осьмий день она з ним сходить ся; їй так добре коло него і з ним. Знають ся вже три неділі, а він ще ані разу не запросив її на вечеру. Одного вечера она мало не зімліла, така була голодна, бо не мала за що купити собі хліба, а для панича то лиш доказ, що дівчина безкористовна. То сільска дівчина і він вже певний свого. Якось в серпни прийшло до любовної пригоди, як того собі панич бажав, але для дівчини був він тим першим милим, котрого она полюбила з цілого серця, та готова була й душу за него віддати. Она держала ся его як той вірний пес, а ему зачинає вже бути невигідно. Він радить їй, щоби она знов пішла на службу; она й пішла; але одного дня каже, що не може вже довше бути в службі, як ще лиш два, три місяці, бо.... Він був ще на стілько совістний, що не лишив еї в нужді в найприкрійшій хвили, робив що міг. Але коли она відтак по тілько а тілько місяцях вернула назад, — а она так тішила ся, що его знов побачить — він сказав їй коротко, що так дальше не може бути; він еї колись любив, але тепер тому конець; на дитину щось їй буде давати. Она страшно пригноблена вийшла від него; він же зруйнував еї молоденьке житє, споганив найчистійші еї чувства — а все-таки она ще его любила. Хотіла відобрати собі житє, але еї відратовано. Пішла знов на службу. Тимчасом дитина — еї єдина потіха — була на селї. До тих паньства, де она служила, приходив якийсь молодий панок. Він залицяє ся до неї — їй вже служба надоїла, она хотіла би щось більше для дитини зробити, хотіла би еї ліпше виховати, хотіла би „ему“ показати, щоби він видів і жалував. Отже пристає на бажаня того панка і переходить до него. А він еї дійстно любить, дає еї учити і образувати та робить з неї велику паню і вже носить ся з гадкою женити ся з нею. Але она все ще не може забути того першого. До другого лиш привикла, вдячна ему, ба навіть, о скілько то лиш може, оказує ему і любов. Она вже й забула, що колись була служницею; она тепер велика пані. Тому еї приятелеви аж страшно робить ся, коли собі погадає, що мусить розлучити ся з нею; але й як тут ему женити ся з тою, що Бог знає через кілько рук переходила; в „одного він не вірить“. Отже що робити? Він дає їй 20.000 зр. Ба що більше; вишукав якогось свого приятеля інжинїра, котрий готов з нею оженити ся, бо ему гроший потреба, а сам виїхав в сьвіт, щоби забути про дівчину, з котрою мало що не оженив ся. Она перебула і сей тяжкий удар для неї. Хотіла би вже мати раз спокій. Она знає длячого інжинїр хоче женити ся з нею, але й она не віддає ся за него з любови. Могла би з так великими грішми вернути назад до села, але она вже не до сільского житя. Хоче мати ліпшого мужа, ліпше жити. Але інжинїр довідує ся в послідній хвили, що єсть ще й дитина. За мало — каже він — 20.000 зр. коли єсть ще й дитина. Она не богато ему на то відповідає — нехай собі іде. Щож тепер діяти? Она хоче мати лиш спокій. Погадала собі на свою дитину, дівчинку, і еї взяв страшенний жаль. Що з тим бідацтвом стане ся. Чи має зазнати такої долі як еї мати? Насамперед знайде ся один, котрого щиро полюбить, а відтак буде мусїла терпіти многих щоби жити. Досить дитиночко, що вже твоя мати так набідувала ся. Ти не будеш. Оттак розважила собі колишня служниця, Ядвіґа Кеплїнґер, та поїхала з донечкою до Мидлїнґа і там пішла з нею до ліса; там застрілила насамперед дитину, а відтак і себе. Але перед тим ще добула памятку від того першого, котрого лиш одного любила, а котрий і еї любив, але може лиш від липня до вересня.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: В окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Празї отворено дня 26 вересня с. р. зелїзницю льокальну Германместец Бороградек з відногою Гроховтайніц-Храст. Стациї Германместец, Білян, Хрудім м. Авретіц, Гроховтайніц, Мораван, Ровен, Голіц, Бороградек, Росіц Сеслявек і Храст м. уряджено для загального руху, (з вимкою перевозу материялів вибухових) а Хрудім і Храст для руху особового і пакункового; перестанки Клешіц, Розговіц, Вейвановіц, Боржіц, Плятеніц, Альтголіц і Хратіц отворено для руху особового, обмеженого руху пакункового і наборів цїловозових, а ладівні Марковіц, Травендорф і Скаліц тільки для наборів цїловозових. Білети їзди для подорожних, всїдаючих на перестанках, будуть видавані через кондукторів.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 жовтня. Президент мінїстрів ґр. Клярі і управитель мінїстерства скарбу др. Князьолуцкий приїхали сюди з Будапешту разом з угорскими мін"страми Селем і Люкачем.

Д'Урбан 17 жовтня. З Ледісміс доносять, що анґлійскі войска стрітили ся в суботу з Бурами. Близших вістий о тій стрічи покищо нема.

Брукселя 17 жовтня. Вчера відбули ся тут вибори до ради міскої. Ліберали всюди побідили клерикалів.

Рим 17 жовтня. Гураґан знищив в місцевости Сан Джорджіо церков, кілька домів і убив три особи.

— **В канцеляриї руского товариства педаґоґічного**, при улици Академічній, ч. 8, можна купити слїдуючі видання: 1) Образкові видання: Зьвіринець 10 кр. — Гостинець 10 кр. — Забавки 10 кр. — Менажерия 10 кр. — Робінзон 40 кр. — Квіточка 20 кр. — Віночок 20 кр. — Кобзар Тараса Шевченка 20 кр. — Франко: Лис Микита, 2-ге цїлком перероблене видане 50 кр. — Мірон: Пригоди Дон Кіхота 40 кр. — Наші зьвірята 40 кр. — Дїточі вигадки ч. 1. 30 кр. — Дїточі вигадки ч. 2. 30 кр. — Забавки для дїтий 40 кр. — Мала менажерия 35 кр. — Велика менажерия 40 кр. — Нашим дїтям ч. I. 40 кр. — Нашим дїтям ч. II. 40 кр. — 2) Видання без образків: Читанка ч. I, II, III, IV. оправні 20 кр., без оправи 10 кр. — Китиця желань, 2 розширене видане 20 кр. — Ів. Франко: Абу каземові Капцї 20 кр. — Учитель на р. 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896. 2 зр. — Дзвінок на р. 1892, 1993, 1894, 1895, 1896, 1897, 3 зр. — Ів. Левицкий: Попались, Різдвяні сценки 10 кр. — Вол. Шухевич: Записки школяря 20 кр. — Від Бескида до Андів 10 кр. — В. Чайченка: Олеся; Байки; Комар; два оповідання по 5 кр. — Дума про княгиню Кобзаря 5 кр. — О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів для дїтий з фортеп. 10 кр. — Леоніда Глібова: Байки 5 кр. — Днїпрової Чайки: Казка про сонце та его сина; Писанка по 5 кр. — М. Лисенко: Тече вода з під явора. Двосьпів з фортеп. 10 кр. — Мапа етноґрафічна України-Руси 20 кр. — Гордієнко: Картагенцї і Римляни 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землї 60 кр. — Барановский. Приписи до іспитів 20 кр. — Молитвенник народний, в полотно оправлений 20 кр. — Др. Л. Кельнер. Коротка істория педаґоґії 60 кр. — Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Гулївера до краю великанів 25 кр. — Остап Макарушка. Короткий огляд руско-українського письменства 15 кр. — Мальота. Без родини 40 кр. — Віра Лебедева. Прогулька 5 кр. — Др. Мандибур. Олїмпія 35 кр. — Сальо. Непос для III. кл. ґімн. 65 кр. — А. К. Робінзон неілюстрований 10 кр. — Kokurewicz Józef. Podręcznik dla kancelaryi szkolnej. 50 кр. — Тарас Шевченко. Кобзар для молодіжи. 1.20 зр. — Всякі замовлення висилають ся скоро і точно.

— По вінчаню виїдемо з Анґлії на завсїгди — говорив він бувало сам до себе. — Осядемо десь в якімсь місті, де люди будуть мою Павлину поважати і подивляти як би яку королеву.

Коли він питав Павлину, де би она хотїла на будуче жити, то она ему завсїгди відповідала: Де мене завезеш, мій дорогий, там буду щаслива. Я тобі лиш безконечно вдячна за твою ласку і нїколи не зможу тобі за то відплатити ся. Укладай ти плян що до нашої будучности.

— А тиж не маєш нїякого бажання, нїяких мрій, Павлино, котрі би я міг здійснити?

— Нї. Ще як я була молоденькою дівчиною, то я бажала собі лиш одного щастя — спокою! Ти менї его дав, мій дорогий! Чогож менї більше від тебе ждати? Ах Данилку, я бою ся, що моя любов вже богато тебе коштувала. Сьвіт тобі не простить твого вибору, бо ти міг би був так знаменито оженити ся.

Коли в нїй почали відзивати ся ліпші чувства, то Павлина могла бути майже так благородною як і еї милий. Раз по раз заклинала его, щоби він взяв назад своє приречене, щоби покинув еї і забув на ню.

— Вір менї, Данилку, що наші заручини не були нїчого доброго — говорила она. — Розваж собі, доки ще не запізно! Ти на точці чести чоловік гордий, а тота, що мала би бути твою жінкою, повинна бути без пороку. Я не така. А хоч я і не согрішила так як другі, то все-таки була я товаришкою картярів і людий слави; я допускала до того, що мій дім був зборищем вітрогонів і розпустників. Товариство мстить ся на тих, що нарушають его закони; оно не забуває, не прощає нїякого нарушеня тих законів.

— Я не жию для товариства, лиш для тебе, Павлинко — відповідав Данило пристрастно; — ти для мене цїлим сьвітом. Не говори менї більше о тім, хиба що хочеш, щоби я собі погадав, що я тобі вже навкучив ся і ти шукаєш лиш причини, щоби мене позбути ся.

— Ти би мав менї навкучити ся? — відозвала ся Павлина; — ти, мій приятель і добродій? Як же я можу оказати тобі мою вдячність, за твою ласку, за твою преданність?

— Так, щоби тимене трошки полюбила — відповів Данило ніжно.

— То чей не буде трудно — відповіла Павлина з тиха.

Хиба-ж могла она не приймити до свого серця сего благородного і безкористовного еї почитателя?

Одного дня прийшов він до неї з адвокатом; заким ще представив сего чоловіка Павлинї, попросив еї на розмову в чотири очи і тогди дав їй новий доказ своєї преданности.

— Коли я так, моя дорога, розважав собі наше положенє, то мене взяв нараз страх, яке то непевне людске житє. Яка ж була би твоя доля, Павлино, як би щось стало ся — як би — ну як би, — як би я нагло помер, як то многим лучає ся; як би я зійшов зі сьвіта, заким би ще супружество сполучило наші інтереси? Що почала би ти сама одна без нїчиєї помочи, як би тебе знову біда присїла, а мій своях Реджінальд хотів може мстити ся на тобі, котрий, хоч і як не був варт твоєї любови, не може менї того простити, що я заняв его місце в твоїм серци?

— О Данилку! — відозвала ся Павлина — чого тобі то на гадку приходить? Чого-ж мала би смерть тебе постигнути.

— Ба чому, моя дорога, — відповів Данило і усьміхнув ся. — Не гадай собі, щоби я предвиджував так сумний конець наших заручин. То обовязок мужчини завчасу подбати о тім, щоби женщина, котру він бере в свою опіку, була від всякої небезпечности забезпечена.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимае також
пренумерату і оголошення до Warszawsk-ого Tygodnik-а Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи", і всіх инших часописей принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах оригінальних.
До
„Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої"
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОҐРАФІЇ

цілком вірні оригіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.**, в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).